

IZ RADA INSTITUTA ZA CRKVENU GLAZBU »ALBE VIDA KOVIĆ« KBF

MO. IZAK ŠPRALJA – NOVI DOKTOR TEOLOGIJE

Na zagrebačkome Katoličkom bogoslovnom fakultetu 24. lipnja 1997. godine donedavni predstojnik Instituta za crkvenu glazbu "Albe Vidaković" i aktivni suradnik u našem časopisu mr. Izak Špralja obranio je disertaciju s odužim ali znakovitim naslovom *CITHARA OCTOCHORDA, GLAZBENI ZBORNIK ZAGREBAČKE CRKVE IZ XVIII. STOLJEĆA (Beč 1701. i 1723., Zagreb 1757.) S POSEBNIM OSVRTOM NA GLAZBENE OBLIKE, POKAZATELJE GLAZBENIH RAZDOBLJA*. Disertacija je izrađena na Katedri za crkvenu povijest pod vodstvom prof. dr. Franje Šanjeka. U ocjenjivačkom povjerenstvu bili su još prof. dr. Vladimir Zagorac i prof. dr. Lovro Županović.

Novom doktoru teologije s naglaskom na muzikologiju od srca čestitamo i nadamo se uskoro vidjeti objavljenu njegovu doktorsku tezu, plod dugogodišnjeg istraživanja liturgijske glazbe na području zagrebačke nadbiskupije i izvan nje. Rad je zaista vrijedan doprinos daljnjem proučavanju znakovitosti navedenoga glazbenog zbornika, a stoji i kao poticaj za nečiji daljnji rad.

L. Ž.

ZAZIV DUHA SVETOGA U CRKVI SV. KATARINE

"Dodaj Duše Presveti, sa neba nas posjeti, zrakom svoje milosti." Zazvavši željno Duha Svetoga započelo je svečano misno slavlje koje je predvodio novi zagrebački nadbiskup Josip Bozanić. Mješoviti pjevački zbor *Instituta za crkvenu glazbu "Albe Vidaković"* (uz glasovnu pomoć nekolicine bogoslova) pod ravnanjem mo. Miroslava Martinjaka i uz orguljsku pratnju prof. Hvalimire Bledšnjajder izveo je misu Charlesa Gounouda i pjesmu *Kruše života* u obradi Miroslava Martinjaka. Ostali napjevi bili su pučki, a okupljeno mnoštvo vjernika dobilo je prigodni tiskani program koji je sadržavao sve notne zapise te mise, tako da je puk aktivno sudjelovao u slavlju. Tisak je priredio dr. Ivan Šaško. Kaže se: "Tko pjeva dvostruko moli", pa je na taj način skoro cijela okupljena zajednica (svaki ponaosob, već prema broju dobivenih talenata) davala doprinos liturgijskom ozračju uzvišenim glasom. Solističke dijelove mise izveli su bogoslov Danijel i studentice 4. godine ICG-a: Ivana Barač, Vanesa Benković, s. Biserka Horvat i Danijela Tomašić.

Duh Sveti sigurno nije zaobišao okupljene studente i profesore Sveučilišta u Zagrebu, iako se nije pojavio u obliku plamenih jezika. Stoga ćemo svi zajedno u ovoj akademskoj godini biti puni znanja, razumijevanja, snošljivosti i susretljivosti u svakodnevnim ophodjenjima, a posebno u vrijeme "studentske žetve". U toj nakani zasigurno će nas pratiti Duh Sveti koji će nam omogućiti da u punini svagdašnjeg življenja slavimo Boga pred kojim smo svi isti.

Ivana Barač

ljuje se isključivo za pedagoški rad, gdje, kao i u svemu, ostavlja svoj neizbrisivi pečat stručnosti, predanosti i majčinstva. Mnogi su govorili da im je posvećivala pažnju kao da su njezina djeca. Gotovo nikad nije izostajala s posla. Ako nije mogla u školu, daci su dolazili kući pa je tu održavala satove, često puta više od predviđenih planom i programom škole.

Svoju glazbenu nadarenost i izobrazbu nije podarila samo školama nego i Crkvi. Svira u nekoliko zagrebačkih crkava a od 1985/86. pa do svoje smrti aktivno se uključuje u davanje satova glasovira na *Institutu za crkvenu glazbu* kao izvanredna profesorica. Tu je bila izrazito cijenjena i prihvaćena od svojih daka kao izvrstan pedagog i produhovljena osoba.

Već od najranijeg djetinjstva osjetila je u sebi osim zova glazbe također i zov vjere, koji je kroz čitav život budio u njoj izoštren osjećaj za bolesne i siromašne: "Uz primarni talent supruge i majke, trostupa obiteljskog gnijezda i glazbenog pedagoga, Željka je, zajedno sa suprugom Josipom imala dara pomagati potrebnima. Bez puno riječi, bez oklijevanja, odmah i u pravoj mjeri znala je prepoznati i osjetiti čovjekovu nevolju i pružiti pomoć ne čekajući da bude zatražena. Koliki su blagovali u njezinoj kuhinji, koliki su prespavali u domu Milićevih, za kolike je pribavljala lijekove, ugovarala preglede, tješila i hrabrila." (Josip Grilec, Riječ na sprovodu drage prof. Željke Milić u Zagrebu, na Mirogoju 12. 8. 1997.). Još u djetinjstvu čvrsto je odlučila poći u samostan ali zbog protivljenja roditelja ostvarila je svoju ljubav i poslanje na drugi način. Kao majka rodila je Antu, Anu, Dubravku i Ivu, koji su naslijedili glazbenu nadarenost i uspješnost svoje mame. Skladbe, koje ih je ona uvježbala, oni su joj svirali u znaku ljubavi i zahvalnosti na njezinom posljednjem ispraćaju.

Draga Željka, Tvoj vedar osmeh i veliko srce zauvijek će ostati u našim danima. Uživaj svoj vječni mir u Gospodinu.

Stanko Mabić